

MINISTER ZDROWIA

KANCELARIA SENATU
BIURO PREZYDIALNE

wpłynęło dn. 12. 10. 2006

nr. 5370 podpis

2006-10-11

Warszawa, ...

MZ-DS-W-61-1756-25/IG/06

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu RP

SEKRETARIA
Biura Frac. Senackich
Wpłynęło dn. 16. 10. 2006
nr. 7534 podpis

Marszałek Senatu RP

W nawiązaniu do skierowanego do Ministra Zdrowia oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Władysława Sidorowicza na 18. posiedzeniu Senatu w dniu 14 września 2006 r. w sprawie unormowań zawartych w ustawie z dnia 22 lipca 2006 r. o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń (Dz. U. Nr 149, poz. 1076), proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Ustawa o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń przewiduje przekazanie środków finansowych na podwyżki zakładom opieki zdrowotnej, grupowym praktykom lekarskim, grupowym praktykom pielęgniarek lub położnych, osobom wykonującym zawód medyczny w ramach indywidualnej praktyki lub indywidualnej specjalistycznej praktyki oraz świadczeniodawcom, o których mowa w art. 5 pkt 41 lit. b ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, 2135 ze zm.). Omawiana regulacja nie wprowadza natomiast obowiązku wypłacenia podwyżek wynagrodzeń u podwykonawców, u których dany podmiot składa zamówienie na świadczenie zdrowotne.

Ponadto podkreślić należy, iż ustawa z dnia 22 lipca 2006 r. ma zastosowanie jedynie odnośnie świadczeniodawców, którzy na dzień 30 czerwca 2006 r. posiadali umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawarte z Narodowym Funduszem Zdrowia. Przyjęcie takiej cechy relewantnej wynikało z tego, iż środki na realizację ustawy zostały ujęte w planie finansowym Funduszu.

Równocześnie trudno zgodzić się z argumentacją wskazaną w analizie ww. ustawy, dołączonej do pisma Pana Senatora, gdyż opiera się ona przede wszystkim na przepisach dotyczących równego traktowania pracowników zawartych w Kodeksie pracy oraz

Konwencjach MOP. Ustawa z dnia 22 lipca 2006 r. równo traktuje wszystkich pracowników wykonujących pracę u świadczeniodawcy związanego umową z Funduszem, bowiem wszyscy pracownicy, bez względu na zakres wykonywanych obowiązków, mają prawo do partycypowania w środkach finansowych uzyskanych przez świadczeniodawcę z przeznaczeniem na wzrost wynagrodzeń (art. 2 pkt 5 lit. a w związku z art. 5 ust. 1 tj. ustawy).

Z załączonej analizy nie wynika również, w jaki sposób ustawa narusza art. 24 i 65 ust. 1 Konstytucji RP, skoro nie zawiera żadnych przepisów, które ograniczałyby nadzór państwa nad warunkami wykonywania pracy lub też ograniczałyby wolność wyboru zawodu i miejsca pracy. Jednocześnie podkreślić należy, iż przepis art. 2 pkt 5 lit. b, który umożliwia wypłatę wzrostu wynagrodzenia również osobom zatrudnionym u świadczeniodawcy na podstawie umowy innej niż umowa o pracę (umowa cywilnoprawna lub umowa z osobą wykonującą zawód medyczny w ramach indywidualnej praktyki) został wprowadzony mając na względzie art. 32 Konstytucji RP, który nakazuje równe traktowanie podmiotów znajdujących się w takiej samej sytuacji. Ustawodawca przyjął, że osoby, które udzielają świadczeń zdrowotnych u świadczeniodawcy na podstawie umowy zlecenia, umowy o dzieło czy też w ramach umowy zawartej z indywidualną praktyką powinny być traktowane tak samo jak pracownicy, którzy również udzielają świadczeń zdrowotnych u tego samego świadczeniodawcy. Nie można zatem zgodzić się z wynikającą z ww. analizy argumentacją, iż sytuacja tych osób jest taka sama jak pracowników niepublicznego zakładu opieki zdrowotnej lub grupowej praktyki. Wskazane podmioty nie są bowiem świadczeniodawcami związanymi umową z Funduszem, jeżeli niepubliczny zakład opieki zdrowotnej lub praktyka zawiera umowę ze świadczeniodawcą, na rzecz którego wykonuje jedynie pewien ograniczony zakres świadczeń zdrowotnych. Mamy tutaj do czynienia z umową łączącą dwa podmioty działające w obrocie gospodarczym, przy czym podwykonawca nie wykonuje na jej podstawie żadnych obowiązków na rzecz ubezpieczonych w Funduszu, jak zasugerowane zostało w analizie, ale wykonuje obowiązki na rzecz świadczeniodawcy. W przypadku bowiem umów z podwykonawcami, za udzielanie świadczeń zdrowotnych odpowiada wobec Funduszu i ubezpieczonych świadczeniodawca, a nie podwykonawca (§3 ust. 1 Ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej stanowiących załącznik do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 października 2006 r. – Dz. U. Nr 197, poz. 1643).

Z wyplenam mealem
Z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
PODSEKRETARZ STANU
Anna Gręziak